

Publicerad 2009-01-21 11:44 av anits

*att helt plötsligt inte orka det som jag tycker
så mycket om, att gå i skogen känns så tungt ibland*

STILLA - VEMODIG

Stilla stilla går jag genom rummet, stannar vid
balkongdörren, ser ut genom fönstret, det är
mulet och grått, men snön som fallit i två dagar,
gör att allt ser lite ljusare ut

Jag står och ser ut genom fönstret, jag är vemodig,
trött och undrande, vad är det som händer i min
kropp, i mitt hjärta, varje steg jag tar, känns som
hundra steg, jag känner inte igen mig själv, jag som
gått med lätta steg, flera kilometer i skogen, över
stock och sten

Jag förstår också, att allt tar sin tid, säger till mig
själv, ha tålamod krafterna och styrkan kommer
tillbaka, men det är så svårt, jag saknar skogen
trädkronornas sus nere vid bäcken, men är det
inte så, det man inte kan göra, längtar man allra
mest efter

Jag ser att molnen lättar lite, anar konturerna av
dom blånande bergen, ser hästarna i hagen på
andra sidan vägen, dom står vid stängslet, ser
upp mot vägen, kanske väntar dom att någon ska
komma

Jag står vid fönstret och tänker, jag har det bra
men tankarna kommer ibland, varför ska jag drabbas
igen, med min tomma kaffekopp går jag tillbaka
in i köket, nu får den nya dagen ta vid

anits 21 januari 2009

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anits med Poeter.se id #21162 innehar upphovsrätten